

СЛОВО ПРО ПАТРІОТА

У передвесняні дні на дев'яностому році життя пішов у засвіти Маріян-Павло Коць – людина високих моральних почуттів, патріот, інтелігент, який присвятив своє життя служінню Україні. Людина глибоко віруюча, він усі відведені йому Долею роки був милосердним християнином, творив добро, допомагав хворим, стражденним. Понад усе любив Україну, жив її радіщами, болями, надіями. В останні роки переїхав зі США й оселився на стало в селі на Львівщині.

Маріяна Коця в Україні знали, поважали й любили. Він належав до того старшого покоління, яке внаслідок історичних обставин змушене було покинути рідну землю й шукало своє щастя на еміграції. Він починав, нелегко працюючи то на швейній, то на тютюновій фабриці простим робітником, хоча до того на Лемківщині в молодого юнака була професія вчителя, посада директора школи. Енергійний, ерудований, Маріян Коць у перші роки на еміграції домігся свого, очолив експертний відділ на фабриці, а потім присвятив себе банківській справі, став віце-президентом українських кооперативів у США, виявив хист у видавничій діяльності.

Маріян Коць жив Україною і мріяв про неї завжди. Він серцем і душею був зі своїм народом. І тоді, коли вдарили лихом чорнобильські дзвони, відгукнувся, приймав у себе дітей чорнобильців, допомагав людям у біді, і тоді, коли зі співробітниками НАН України почав готувати до друку Енциклопедію української музики. І тоді, коли йшов за покликом серця до українських шкіл, щедро даруючи їм інформативну техніку. І коли став активним членом Асоціації дослідників голодомору, сприяючи виданню фундаментальних праць про цю трагічну для нашого народу сторінку історії.

Свій організаторський талант Маріян Коць розгорнув і на едиційній ниві, заснувавши "Видавництво Маріяна Коця". За його ініціативи, сприяння, за безпосередньою участю було випущено у світ понад сотню книжок; серед яких такі неординарні, як "Українські народні мелодії" Зиновія Лиська, двотомник Ю. Шевельова "Я – мене – мені", "Щоденник" А. Любченка, "Леся Українка" П. Одарченка, "Марра Mundi" (збірник наукових праць на пошану Яр. Дашкевича). Він видавав і поширював твори Василя Барки, якого знав близько, як Юрія Косача чи Докію Гуменну.

Маріян Коць широко сприйняв ідею повернення в Україну культурних цінностей, став у США експертом Національної комісії з цієї проблеми. Активно співпрацював із Фундацією О. Грищенка в Нью-Йорку з метою повернення спадщини видатного художника, ініціював передачу в музеї України багатьох творів, історичних, культурних пам'яток, архівів. Свою величезну бібліотеку й мистецьку збірку заповів Львівській науковій бібліотеці ім. В. Стефаника НАН України, і сьогодні багато творів із цієї колекції експонуються у відділі Антоновичів шанованої академічної бібліотеки.

Великий патріот України працював з багатьма музеями України й великою мірою з улюбленим музеєм гетьманства в Києві, де за його участю організовувалися зустрічі з глядачами, проводилися вечори пам'яті, презентації виданих ним книжок, ушановувалися імена видатних українців.

Маріян Коць не залишився байдужим до чужої біди, допомагав усім, ніколи не відмовляючи тим, хто потребував помочі, – самотнім, хворим, літнім людям.

Активний, тверезо мислячий, ініціативний, Маріян Коць скрізь устигав, знаходячи час і сили для виконання громадських справ, з усіма ділився досвідом, знаннями. Його обрали ексекутивним директором Східноєвропейського інституту ім. В. Липинського, головою фундації ВУАН у США, членом редколегії багатьох колективних видань і журналів.

Вірний син України, Він рівно, твердо ступав обраним життєвим шляхом, зберігаючи любов до свого народу й пошану до його світочів, поважаючи славетні українські традиції та поширюючи українську християнську віру. Держава його шанувала, відзначала сумлінну працю, шляхетні громадянські поривання. А він із хвилюванням сприймав заслужені нагороди та відзнаки.

Зберігаємо в наших серцях вдячну пошану до Людини й любов до неї, несемо свій смуток, жаль, тримаємось його мудрих наставлень і зобов'язуємося нести далі його переконання, віру й надію.

Хай святиться Його ім'я!

Земля Вам пухом, пане Маріяне!

Іван Дзюба, Іван Драч, Микола Жулинський, Ірина та Ігор Калинці, Дмитро Павличко, Валентина Стрілько, Олександр Федорук, Галина Ярова, Андрій Чебикін, Володимир Чепелик

ПАМ'ЯТКА ДЛЯ АВТОРІВ

Журнал "Слово і Час" висвітлює питання історії, теорії та сучасної практики літературного руху, культурного життя. Виходячи із принципів об'єктивності і плюралізму, редакція не вважає за обов'язкове поділяти всі погляди й положення авторів, завдяки чому зберігає і природний ґрунт для конструктивної полеміки.

Неодмінні вимоги до матеріалів, що подаються на розгляд редколегії, – достеменність наведених фактів, посилань на всі використані джерела, точність у цитуванні.

Статті та інші матеріали (крім листів) подаються до редакції українською мовою, обсягом не більше друкованого аркуша; примітки розміщуються внизу сторінки.

Статті подавати на електронному носії як текстовий файл без переносів у словах у редакторі Microsoft Word; можна надсилати електронною поштою: slovoichas@ukr.net або jour_sich@mail.ru.

Обов'язково має бути подана виразна роздруківка статті у 2-х примірниках, виконана шрифтом не менше 14 кегля через 1,5 інтервали 28 рядків на сторінці.

Список використаної літератури в алфавітному порядку подається в кінці статті із зазначенням видавництва, року видання й загальної кількості сторінок; посилання розміщуються в тексті у квадратних дужках: [номер видання у списку, стор.].

До статті (крім рецензій) обов'язково додається анотація з ключовими словами (600-800 знаків), ім'я та прізвище автора українською, російською та англійською мовами, а також шифр УДК.